

12 Απριλίου 2026: Κυριακή του Πάσχα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ

Ἡ **Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου** εἶναι «ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας» (Κανὼν Ἀναστάσεως), εἶναι τὸ κέντρο, ἡ συνισταμένη τῆς Θεολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἴδιο τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως, δηλαδή τὸ πῶς συνέβη ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, δέν περιγράφεται ἀπὸ κανένα Εὐαγγελιστὴ. Πρόκειται περὶ μιᾶς διαδικασίας πού λαμβάνει χώρα ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὁποία, ἐξαιτίας τῆς οὐσίας της, ξεπερνᾷ τὴν ἀνθρώπινη ἐμπειρία. Γι' αὐτὸ σέ ὅλες τίς σχετικὲς εὐαγγελικὲς διηγήσεις γίνεται λόγος γιὰ τοὺς μάρτυρες πού εἶδαν τὸν Ἀναστάντα Χριστό ἢ πού ἐπισκέφθηκαν τὸν κενὸ Τάφο Του. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἔκρηξη ἐντὸς τῆς ἱστορίας ἐνός ἐντελῶς καινούργιου τρόπου ζωῆς, μιᾶς ζωῆς πού δέν ὑπακούει πλέον στὸν νόμο τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ βρίσκεται ἐπέκεινα αὐτοῦ, γιατί εἶναι ἐνωμένη μέ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Λόγο τοῦ Θεοῦ καί, ὡς ἐκ τούτου, προσφέρει μιὰ ἀπολύτως νέα προοπτικὴ καὶ διανοίγει νέες διαστάσεις γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη.

Ἡ χριστιανική ἐλπίδα

Ἡ χριστιανική ἐλπίδα ἀρχίζει μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί κορυφώνεται μέ τόν Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνδέει ἄρρηκτα μεταξύ τους τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, καί λέγει ὅτι μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐγινε ἡ ἀρχή γιά τήν ἀνάσταση ὅλων τῶν νεκρῶν: «εἰ γάρ νεκροί οὐκ ἐγείρονται, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται... Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων» (Α΄ Κορ. 15,12-26). Γι' αὐτό, τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως ψάλλουμε στόν Πασχάλιο Κανόνα: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν».

Ἐορτάζουμε, δηλαδή, τήν νέκρωση τοῦ θανάτου, τήν συντριβή τοῦ ἄδη καί τήν ἀπαρχή μιᾶς ἄλλης καινούργιας καί ἀτελείωτης ζωῆς. Μάλιστα, καθώς ἔλεγε ὁ ὄσιος Πορφύριος ὁ Κουσοκαλυβίτης, ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασή Του δέν μᾶς πέρασε ἀπέναντι ἀπό ἕνα ποτάμι, ἀπό ἕνα ρῆγμα γῆς, ἀπό μιά διώρυγα ἢ ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα. Μᾶς πέρασε ἀπέναντι ἀπό ἕνα χάος, ἀπό μιά ἄβυσσο πού ἦταν ἀδύνατον νά τήν περάσει ὁ ἄνθρωπος μόνος. Μᾶς μετέφερε ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή.

Ἔτσι, συνεχίζουμε νά ψάλλουμε στόν ὡς ἄνω ὕμνο, «σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων Θεόν καί ὑπερένδοξον». Σκιρτοῦμε, δηλαδή, ἀπό ἀγαλλίαση καί χαρά ἀνέκφραστη γιά αὐτές τίς εὐεργεσίες καί ὑμνοῦμε Αὐτόν πού τίς προξένησε, τόν Αἴτιον, τόν Χριστό, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Θεός τῶν πατέρων μας καί ὁ μόνος ἄξιος νά ὑμνεῖται καί νά δοξάζεται.

Πορεία ἀναστάσεως

Ἐφόσον ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασή Του νίκησε τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατο, κατά παρόμοιο τρόπο καί ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι τό Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος, πορεύεται μέσα στόν κόσμο κηρύσσοντας ὅτι ὁ Χριστός ἄς ἐνσωμάτωσε στήν αἰώνια ζωή τοῦ Θεοῦ, γεγονός πού γευόμεθα ὅταν κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ εἴσοδος μας στήν Ἐκκλησία καί τήν ἀναστάσιμη ζωή της εἶναι ἡ «πρώτη ἀνάστασή μας» (Ἀποκ. 20,6), ἡ ἐν Χριστῷ νίκη μέσα στόν κόσμο τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ἔτσι ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία συνεχῆς ἐπανάσταση, γιατί ἂν ἡ πτώση τῶν Πρωτοπλάστων ἦταν ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς θείας ἀγάπης καί θελήσεως, ἡ ζωή τοῦ ἀληθινά πιστοῦ μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ἀδιαφορίας γιά ζωντανή σχέση μέ τόν Θεό καί εἰλικρινῆ σύνδεσμο μέ τόν συνάνθρωπο, εἶναι ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀδικίας καί αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἐσχάτου ἐχθροῦ, τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει τήν δύναμη νά μεταμορφώνει ριζικά τόν ἄνθρωπο· νά τόν ἀνακαινίζει, νά τόν ἀναγεννᾷ, νά τόν ἐξαγιαίνει. Γι'αὐτό ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐνθαρρύνει ἀδιάκοπα: «Μηδεῖς ὀδυρέσθω (θρηνεῖ, πενθεῖ) πταίσματα, συγγνώμη ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλε. Μηδεῖς φοβείσθω θάνατον, ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος». Γι' αὐτό ὁ Ἀναστάς ζητεῖ νά χαιρόμαστε μέ τήν χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ὄχι ἀπλά μέ συναισθηματική εὐφροσύνη, ἀλλά ἐπειδή μᾶς μετέγγισε τήν ἀναστημένη θεανθρώπινη ζωή Του.

Του Αρχιμ. Ν. Κ.

Πηγή: Φωνή Κυρίου - 12/04/2026 ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 15 (3802)